

Holló József

Húsvéti üzenet...

„szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe
és megfeszíttetni és harmadnapon feltámadni!”

/Lukács 24,7/

Hajnalfény pislog szét Jeruzsálem felett
ez a harmadik nap a szörnyű péntek óta!
Asszonyok sietnek a sziklasír felé:
kimondhatatlan, mély gyászba burkolózva.

És a sírnál nincs ott a kő – nyitott a bejárat,
de nem látják az Urat, csak a földre szórt lepleit.
Egy hang szól odabentről... miért keresitek
a holtak közt az élő? Feltámadt, már nincs itt!

S a jámbor emberi ész még értetlenkedik.
Hogy is foghatná fel az isteni csodát,
hogy az, aki meghalt – harmadnap feltámadt,
mert az Atya akaratán legyőzte a halált.

Óh, te spirituális felfoghatatlanság –
próbálnám érteni, hogy értünk volt Nagypéntek
kínt és kereszthalált Krisztus azért vállalt,
hogy a bűnös ember éljen. Mert a megváltás tervének

így kellett végbemenni Őáltala!
Hisz ezért jött a földre és lett testté az Ige,
hogy magára vegye a világ bűneit
és az ember megfogózzon áldott kegyelmibe.

Ez a harmadik nap; a feltámadás napja.
S az Úr Jézus már ott megy Emmaus felé.
Szögsebes lábnyoma úgy maradt a porba,
mint a megbocsátó, örök szereteté.

Könyörögnék hozzád tétován Uram!
... nekem Péter hitét add, s ne Tamás kételyeit!
Mert *boldogok akik nem láttak és hisznek,*
és rábízzák az Úrra a megbánt vétkeik.

Az isteni csoda - így járja át tudatunk
míg a Titok a lelkünkben reménnyé összeáll.
Bár partra vetett, üres csigaházak vagyunk,
de Krisztus zúg át bennünk, mint örök óceán!

És kimossa belőlünk az életünk szemetét,
hogy az ember megérthesse a Húsvét üzenetét.

Az írás terhével és irgalmával

Bakacsi Ernő Barátomhoz

Mint ismeretlen messzi csábított az írás;
a gondolatra zárt csend révületei.
És a késve indulók hátrányán is hitted:
tudsz a szó irgalmán másoknak üzenni.

Mert vitt kényszeresen az önkimondás vágya.
Hogy mély-magasak közt csapongj szárnyatlanon.
S amíg kerít a szobamély rád feszült magánya
a fantáziád szétszáll boldog, kínmámoren.

És történetté válik a megélt, a kitalált.
Szétszibong lelkedben a múltak hallgatása.
Közben szilaj éned felenged, megolvad
... beleszelidülve az önfeloldozásba.

Sorsok, léthelyzetek kilesett világát
súgja regényekké az elme, a képzelet.
És a megírt tragédiák személyes élményként
járják át az olvasó, emberi lelkeket.

Oly hiteles, őszinte tollad hegyén a szó:
ahogy szétkiáltja magát; a szerelem, gyűlölet.
S a megélt forradalmad néma gyásza előtt
önkéntelen hajtunk Veled mi is fejet.

Nyolcvan esztendő terhével válladon
még álmokat dédelgetsz e gorombuló létbe'.
És próbálsz regényeid kitárt utcahosszán
reményt kiabálni e kiüresedésbe.

Így viszed az írás terhét és irgalmát:
míg lobog a lelked; az örök nyughatatlan.
Hogy megpróbáld kimosni a mindennap szennyését
a benned letisztult, leírt gondolatban.

Ellökhet magától e közönyös világ.
Te járod az utad – mit sorsod kiszabott.
S a múlt idő kútjából felhúzott vödörből
a szomjas jelenen túl: a jövőt is itatod.

Lopkodják őszeid a nyaraid melegét.
Hűvös szél simítja deresedő hajad.
Létünk csak pillanat az idő-végtelenben,
de egy percnyi öröklétben megtarthatod magad.

Mert a felejtés, a múlás fölé hidat verhet
a maradandó gondolat... ha ki tudod mondani.
És az adnitudás hitén csimpaszkodó remény
suttag: az igaz szó, képes megtartani.

Bár a késve indulók hátrányával kezdted,
de mögötted hagyott, nagy messzik derengnek.

Ködöböcz Gábor

A határokon járó író

A nyolcvanéves Bakacsi Ernő köszöntése

Bakacsi Ernő az utóbbi két évtizedben folyamatosan a saját határait feszegeti; szüntelenül a határokon járva él és dolgozik. Az akár istenkísértőnek is mondható vállalkozás tiszteletet parancsoló és bizvást megsüvegelendő eredménye a huszadik század történelmi és köznapi realitásait átfogó tizenkilenc kötet. A teljesítmény nagyságát a mennyiség mellett a minőség is jelzi. Ki kell mondanunk, hogy Bakacsi Ernő lényegesen jobb író annál, mint ahogyan azt éveken keresztül gondoltuk. Jóllehet sosem kapott érdemének megfelelő figyelmet és elismerést, a küldetéses emberek hitével, szívós kitartással tette a dolgát. Noha nem jelent meg rangos folyóiratokban, nem került be az irodalmi köztudatba, nem lett az Írószövetség tagja, életmódjának, fegyelmezett munkamódszerének és tehetségének köszönhetően mégis nagyra nőtt, sőt fölülmúlta önmagát.

Bakacsi Ernő bámulatos valóság- és emberismerettel bíró, feltétlenül életigenlő, fokozottan természetközeli író. Történeteiből, figuráiból, beszédmódjából, sőt egész látás- és ábrázolásmódjából is természetesség, elevenség és kerestlen egyszerűség árad.

Az egy híján húsz kötettel rendelkező szerző mértéktartóan stilizált és analizált világa rendre nagy felületen érintkezik a valósággal. Még pontosabban: a látszólag magunk mögött hagyott, de nagyon is velünk és bennünk élő történelemmel. Egyetértésem jeleként idézem az író egyik legfogékonyabb olvasója, Nagy Jenő lényeglátóan pontos véleményét: „Bakacsi Ernő műveiben megjelenik a huszadik század Magyarországa, annak szinte minden történése. Szereplői az élet minden területéről jönnek. Néhányukat még ismerhetjük is. Az író legjellegzetesebb sajátosságát abban látom, hogy műveiben soha sincs gyűlölet. A legaljasabb alakjait, a helyzeteket – jó dokumentaristaként – precízen elemzi, de nem ítélkezik és nem gyűlöl. Meghagyja az olvasónak a véleményformálás lehetőségét”.

A két évtizedes pálya tanúsága szerint Bakacsi Ernő alkotó- és mesélőkedve töretlen és kifogyhatatlan. Olyannyira, hogy a jeles nyolcvanasok közé lépő szerző – mintegy még emlékezetesebbé varázsolva a nevezetes és kerek évfordulót – újabb kötetlepte lepte meg az olvasókat. Tette ezt barátai örömeire, a magyar irodalom üdvére és a Fennvaló nagyobb dicsőségére.

A huszonkét rövidprózai írást felvonultató kötetben az atmoszferikusan jelentéssé címek (*Az elátkozott ház; Hősök vagy áldozatok?; A titkos gát lakója; A hombár rejtélye; A tizedes dilemmája; Alea iacta est; Késő bánat; Öregsors*) már láttatni